

Πρωτοπρεσβυτέρου Ἰωάννου Φωτοπούλου

Τό Πανθρησκειακό καρναβάλι τοῦ Ἀμαρουσίου καί οἱ... ἄνευ ἀξίας «πανανθρώπινες ἀξίες» τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν

Φύρδην-μίγδην μαῦρα καλλυμαύγια, ἄσπρα σαρίκια, κίτρινα ράσα, μὴ μέρτερες παπικές κι ἐβραϊκά σκουφάκια ἦταν τό ...ὑπερθέαμα πού εἶδαν γιά πολύ λίγο οἱ Ἕλληνες στούς δέκτες τους στίς 10 Αὐγούστου 2004. Ὅλοι οἱ παραπάνω βρέθηκαν μαζεμένοι μέ εἰδικές προσκλήσεις στό Δημαρχεῖο Ἀμαρουσίου στό Διαθρησκειακό Συνέδριο μέ θέμα « Ἐρησκεία, Εἰρήνη καί Ὀλυμπιακό ἰδεῶδες» πού ὀργανώθηκε ἀπό τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο καί τό Δήμαρχο Ἀμαρουσίου Π. Τζανίκο. Στό χαιρετισμό του ὁ κ. Δήμαρχος εἶπε μεταξύ ἄλλων ὅτι «ἀκόμα ἂν κάποιος εἶναι ἄθεος ὀφείλει νά σέβεται σαν θεμελιῶδες δημοκρατικό...δικαίωμα τήν θρησκευτική ἐπιλογή τοῦ συνανθρώπου του». Μ' αὐτά του τά λόγια ὁ κ. Τζανίκος φωτογράφιζε ἀρνητικά τόν ἑαυτό του. Τό 1995 πολέμησε μέ ὅλες του τίς δυνάμεις τήν ἀνέγερση τοῦ Ἱ. Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ στό Μαρούσι ἐμποδίζοντας τίς ἐργασίες τοῦ ναοῦ, κουβαλώντας μπουλντόζες, ἀδειάζοντας σκουπίδια περίξ τοῦ χώρου τοῦ Ναοῦ, φέρνοντας τήν ἀστυνομία καί ἀπειλώνοντας μέ σύλληψη ὅσους περιφρουροῦσαν τόν Ναό. Ἀληθινή σοβιετική μεταχείριση. Δυστυχῶς δέν μπόρεσε νά σεβαστεῖ « σάν θεμελιῶδες δημοκρατικό δικαίωμα τή θρησκευτική ἐπιλογή τῶν συνανθρώπων του» πού, σημειωτέον, ἦταν καί πλήρως κατοχυρωμένη νομικά. Πέραν ὅλων αὐτῶν κατά τό Συνέδριο «έταξε» στούς ἐκλεκτούς συνδαιτημόνες του νά στήση καί πανθρησκειακό μνημεῖο στό Μαρούσι! Βέβαια τώρα πού τέθηκε σέ ἀργία - γεγονός πρωτοφανές- ἴσως μπορέσει νά ἀξιολογήσει τίς πράξεις του καί νά μετανοήσει. Ἄς εἶναι.

Τό Συνέδριο πραγματοποιήθηκε «κεκλεισμένων τῶν θυρῶν» ὄχι διά τό φόβον τῶν Ἰουδαίων -οἱ Ἰουδαῖοι ἦσαν μέσα, ἦσαν μερικοί ἐκ τῶν συνέδρων!- ἀλλά τῶν «ταλιμπάν», τῶν μισαλλόδοξων «φουνταμενταλιστῶν», δηλαδή τῶν ἀπλῶν χριστιανῶν, κληρικῶν καί λαϊκῶν πού ὅμως δέν συμφωνοῦν μέ τά διαθρησκειακά «πάρε-δῶσε» καί γνωστοποιήθηκε ξαφνικά τρεῖς μέρες πρίν, μέ μιά διαφήμιση στίς ἐφημερίδες. Ἔτσι γνωρίζουν οἱ προοδευτικοί οἰκουμενιστές νά παρακάμπτουν τίς ἀντιδράσεις καί νά κωφεύουν στίς παρακλήσεις τῶν στενόμυαλων πιστῶν μέ τίς ἐσωστρεφεῖς καί περιθωριακές ἀντιλήψεις! Ἄς δοῦμε ὅμως τί ἔγινε ἐκεῖ.

Η σειρά των όμιλητών - Αβρότητα και Ευχαριστίες

Κατ' αρχάς παρουσιάζει ενδιαφέρον ή σειρά πού τηρήθηκε για τούς όμιλητές. Μετά τόν Οικουμενικό πατριάρχη και τόν Αρχιεπίσκοπο μίλησαν οί πολιτικοί και οί ύπουργοί, ακολουθήσαν ό εκπρόσωπος του Πάπα, ό πρέσβυς του Ισραήλ, ένας ραββίνος, ό εκπρόσωπος του Δαλαΐ Λάμα, ό εκπρόσωπος τών Μουσουλμάνων και στήν ούρά οί εκπρόσωποι τών Πατριαρχείων Αλεξανδρείας και Ίεροσολύμων και του Έπισκόπου Κύκκου Νικηφόρου. Μετα από τίς παρεμβάσεις δύο άθλητών, τήν ήμέρα έκλεισε ένας άλλος Ραββίνος! Μ' αυτό τό ανακάτεμα και τήν ύποτίμηση τών δύο πρεσβυγενών Πατριαρχείων, δηλώθηκε συμβολικά ή συμφιλίωση τών θρησκευτών, ή ίσοτιμία τους, οί ίσες δυνατότητές τους στην προσπάθεια για τήν ειρήνη.

Γιά όλους αυτούς τούς εκπροσώπους τών θρησκευτών, ό,τι κουταμάρα κι άν έλεγαν, ό προεδρεύων του Συνεδρίου μητροπολίτης Γαλλίας Έμμανουήλ είχε τόν καλό του λόγο : « Σας ευχαριστούμε » είπε στόν παπικό Νούντσιο. « γι' αυτό τό μήνυμα του Καρδινάλιου. Ευχαριστούμε άλλη μιά φορά τήν Καθολική Έκκλησία, τήν Αδελφή Έκκλησία για τήν πολλή καλή συνεργασία τήν όποία έχουμε για τίς πολύ καλές ανταλλαγές πού έχουμε, καθώς και για τήν συνεργασία στά πλαίσια του διαθρησκευτικού διαλόγου ». (Καθώς φαίνεται ό Μητροπολίτης « λησμόνησε » τά παλαιά και τωρινά « αδελφικά μαχαιρώματα » τής σατανικής Ουνίας κατά τών άπανταχού Όρθοδόξων).

« Ευχαριστούμε πολύ Ραββίνε » είπε στό Ραββίνο Τζόελ Μάγιερς. Τά ίδια είπε και στόν, όπως τόν αποκάλεσε, « φίλο » του Ραββίνο Σνάγιερς μνημονεύοντας τή συνεργασία του μέ τούς Ραββίνους Αβραάμ Σοάγε Πρόεδρο του Παγκοσμίου Συμβουλίου Θρησκευτών και Ίσραελ Σίγκερ Πρόεδρο τής Διεθνούς Ιουδαϊκής Έπιτροπής.

Ακόμη και τόν εκπρόσωπο του Δαλαΐ Λάμα ευχαρίστησε « για τό πνευματικό (sic) μήνυμα » πού μετέφερε « από τήν Αγιότητά του (!!!) τόν Δαλαΐ Λάμα ».

Τό περιεχόμενο βέβαια τών τοποθετήσεων τών όμιλητών ήταν άνευ ουδεμιάς βαρύνουσας αξίας για κάθε νηφάλια σκεπτόμενο άνθρωπο. Μάλλον μοιάζανε μέ εκείνες τίς κενές περιεχομένου βαρετές διακηρύξεις περί ειρήνης και ασφάλειας από στόματα ήγετών πού είναι ένοχοι έγκλημάτων πολέμου. Έπρόκειτο για ένα φαρισαϊκό « αλισβερίσι » κατά τό όποιο δόθηκε ή ευκαιρία νά μιλήσουν για τή συνεισφορά τών θρησκευτών στό θέμα τής ειρήνης: ό πρέσβυς του Ισραήλ, χώρας πού κατασφάζει τούς Παλαιστινίους, ό εκπρόσωπος τών « αδελφών Μουσουλμάνων », κατά τήν έκφραση του μητροπολίτου Γαλλίας, πού έχουν τή σφαγή ως ιερό καθήκον, ό εκπρόσωπος τούτου του Πάπα πού πουλούσε όπλα και ανακηρύσσει άγιους σάν τόν σφαγέα τών Σέρβων Στέπινατς και άλλοι τινές.

Τό Συνέδριο επέτυχε τούς στόχους του

Όμως ανεξαρτήτως της σοβαρότητός του τό Συνέδριο εκπλήρωσε ένα επί μέρους τμήμα του πραγματικού, άνομολόγητου στόχου της οργανώτριας Νέας Έποχής πού είναι ή Πανθρησκεία, ή κατάργηση στή συνείδηση τών χριστιανών της μοναδικότητας της Άληθείας του Χριστού, ή αποξένωση τους από τήν έν Χριστώ κοινωνία έν τή Έκκλησία. Στήν εκπλήρωση αυτού του στόχου ή Νέα Έποχή βαδίζει, όπως εύστοχα έπεσήμαναν κάποιοι αναλυτές, προσεκτικά, κόβοντας λεπτά κομμάτια της χριστιανικής συνειδήσεως τών άστηρίκτων Χριστιανών μέ τή μέθοδο του σαλαμιού. Ίδού λοιπόν τά έπιτεύγματα της διαθρησκειακής συναντήσεως:

α) Η, γ ι α π ρ ώ τ η φ ο ρ ά, επί τό αυτό σύναξη τών εκπροσώπων τών θρησκείων σέ έλλαδικό έδαφος, μιά βδελυκτή συμμάζωξη για τούς Χριστιανούς. Μέ τούς άλλοθρήσκους οί Όρθόδοξοι δέν βρέθηκαν εκεί ούτε τυχαία ούτε αναγκαστικά, ούτε για νά δώσουν τή μαρτυρία Ίησου Χριστού πού είναι βαρύ και δύσκολο πράγμα γιατί πολλές φορές έχει σαν συνέπεια τό μαρτύριο (Άποκάλυψις 6, 9). Για τό λόγο αυτό δέν γνωρίζω άν ένοχλοϋσε τή συνείδηση τους τό αναμφισβήτητο γεγονός ότι ό Χριστός δέν ήταν εκεί. Γιατί ό Χριστός βρίσκεται μόνο ανάμεσα σέ όσους είναι συναγμένοι στό Όνομά Του. « Οὐ γάρ εισί δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τό ἐμόν ὄνομα, ἐκεῖ εἰμί ἐν μέσῳ αὐτῶν» (Ματθ. 18, 20). Ίσως ακόμα νά λησμόνησαν τόν μακαρισμό του Δαυίδ « Μακάριος ἀνὴρ, ὅς οὐκ ἐπορεύθη ἐν βουλῇ ἀσεβῶν» (Ψάλμ. 1, 1). και τό ἅγιο πείσμα του « Ἐμίσησα ἐκκλησίαν πονηρευομένων και μετά ἀσεβῶν οὐ μή καθίσω» (Ψάλμ. 25, 5).

β) Παρουσιάστηκε στά μάτια όλου του κόσμου ή Έκκλησία σαν μιά ισότιμη θρησκεία ανάμεσα στις άλλες θρησκείες μέ τά καλά της και τά κακά της. Μέ τίς αρχές της τίς αξίες της αλλά και μέ τίς ακρότητές της και τίς μισαλλοδοξίες και τούς φανατισμούς της. «Βρέθηκαν» κοινά στοιχεία μεταξύ τών θρησκείων και εϋτελίσθηκε ή ειρήνη. Ο μητροπολίτης Έμμανουήλ μίλησε περί της « κοινής αποστολής τών θρησκείων για τήν ειρηνικήν συνύπαρξιν τών ανθρώπων» και «τήν επικράτησιν της ειρήνης του οϋρανού εις τήν γήν διότι τουτο είναι τό θέλημα του Θεου εις πάσας τάς θρησκείας!» Έτσι για τόν επίσκοπο αυτόν ό Θεός παντου, σέ όλες τίς θρησκείες, είναι ένας και τό θέλημά του εκδηλώνεται τό ίδιο σέ όλες τίς θρησκείες. Όλες οί θρησκείες στον «οϋρανό» τους έχουν τήν ειρήνη και θέλουν νά τήν στείλουν και στή γή.

Μετά από αυτού του είδους τή «θεολογία» πόσο δικαιολογούνται οί εκ μέρους του επισκόπου Κύκκου Νικηφόρου, προέδρου του Διεθνούς Βήματος Θρησκείων και πολιτισμῶν ὕβρεις κατά τών «ὑπέρ ἁγαν ὀρθοδόξων ἢ φονταμενταλιστῶν οἱ ὁποῖοι θέλουν τήν περιθωριοποίηση, τήν έσωστρέφεια, τήν απομόνωση και τών αποκλεισμό της ὀρθοδοξίας από τό διεθνή διάλογο»; Πόσο ειλικρινής και ὀρθή είναι ή διακήρυξή του ότι «ό φόβος για τόν κίνδυνο ενός συγκρητισμοῦ...έχει ἀθεολόγητο χαρακτήρα γιατί οί διάλογοι αυτοί δέν έχουν καν δογματικό περιεχόμενο αλλά έστιάζουν τήν προσοχή τους κυρίως σέ ανθρωπιστικά θέματα»; Ασφαλώς γνωρίζει ό θεοφιλέστατος ότι δέν υπάρχει πτυχή της ζωής, κανένα ανθρωπιστικό θέμα πού δέν καλύπτεται από τόν θεολογικό λόγο. Έπειτα, άν δέν χωρεί στα θέματα αυτά ή διακονία της Θεολογίας - και ὄντως δέν χωρεί- τί δουλειά έχουν εκεί οί ὀρθόδοξοι; Κι άν δέν

υπάρχει κίνδυνος συγκρητισμού τότε τί σήμαιναν τά περί δῆθεν « ἀνεκτικότητος τοῦ Ἀπ. Παύλου πρὸς τὴν κατείδωλον Ἀθήναν» τοῦ Μητροπολίτου Ἀριστάρχου; (Στίς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων διαβάζουμε ἀκριβῶς τό ἀντίθετο: « Ἐν δέν ταῖς Ἀθήναις...π α ρ ω ξ ύ ν ε τ ο τό πνεῦμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ θεωροῦντι κατείδωλον οὔσαν τὴν πόλιν ». (Πραξ. 17, 16) δηλαδή ἀγανακτοῦσε καί λυπόταν γιατί ἡ εὐσέβεια τῶν Ἀθηναίων στρεφόταν μέ μανία στά εἰδῶλα). Τί σήμαινε πάλι ἡ κατακλείδα τῆς ὁμιλίας του, « Εὐχόμεθα τό φῶς τῆς ὀλυμπιακῆς δαδός σ υ μ π λ ῆ ρ ο ὑ μ ε ν ο ν ἀπό τό φῶς τοῦ Παναγίου Τάφου νά φωτίζει τὴν ψυχὴ καί τό σῶμα ὄλων ἐκείνων οἱ ὅποιοι ἀνάπτουν ἐξ αὐτοῦ»;

γ) Τό «Ὀλυμπιακό ἰδεῶδες» ἐτέθη ὡς ἰδεολογικό πρότυπο γιά τὴν εἰρήνη γιατί βρίσκεται ὑπεράνω θρησκείων καί ἀξίζει ὅλοι νά τό ὑπηρετήσουν. Στή « Διακήρυξη τοῦ Ἀμαρουσίου» πού ἀποδέχονται οἱ συμμετασχόντες στή Συνάντηση διαβάζουμε ὅτι « τό Ὀλυμπιακό ἰδεῶδες ἐκφράζει τὰς ὑψηλὰς πνευματικὰς καί ἠθικὰς ἀξίας τῆς μεγάλης πολιτιστικῆς κληρονομίας τῆς...Ἀρχαιότητος» οἱ ὅποιοι « ἠρμήνευσαν τὴν ὑπεροχικὴν θέσιν» τοῦ ἀνθρώπου χωρὶς νά τὸν ἀποκόψουν ἀπό τό θεῖον ἢ ἀπό τὸν κόσμον ἀλλά καί χωρὶς νά τὸν ταυτίσουν πρὸς συγκεκριμένην θρησκευτικὴν παράδοσιν...διό καί ἀπέκτησαν ὄχι μόνον διαχρονικὴν, ἀλλά καί πανανθρωπίνην ἀκτινοβολίαν». Ἔτσι οἱ ὑπεράνω θρησκείων ἀξίες τοῦ Ὀλυμπιασμοῦ, οἱ πανανθρώπινες ἀξίες εἶναι κοινές σέ ὅλες τίς θρησκείες, ὅλες οἱ θρησκείες πρέπει νά τίς ὑπηρετοῦν, «οἱ ἐκπρόσωποι τῶν μεγάλων θρησκείων» ἔχουν « πλήρη συνείδησιν... τῆς ἰδιαιτέρας εὐθύνης αὐτῶν διὰ τὴν ὑπεράσπισιν τῶν καθιερωμένων ἠθικῶν ἀξιῶν» διακηρύσσουν «τὴν πρόθυμον καί ὀφειλετικὴν συνδρομὴν» τους.

Αὐτοὶ οἱ ἐκπρόσωποι δήλωσαν ὅτι ἔχουν «κοινὴ συνείδηση ὅτι τό θεῖον καί τό ἀνθρώπινον θέλημα συναντῶνται εἰς πάσας τὰς θρησκείας διὰ τὴν ὑπεράσπισιν τῆς ἱερότητος τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου καί τοῦ κόσμου καί αἱ διδασκαλίαι αὐτῶν τονίζουν μέ ἰδιαιτέραν ἔμφασιν τὴν ἀξίαν τῆς ἐλευθερίας, τῆς δικαιοσύνης τῆς ἀδελφосύνης, τῆς ἀλληλεγγύης καί τῆς ἀγάπης...». Ἔτσι λοιπὸν ὅλοι οἱ ἐκπρόσωποι τῶν θρησκείων, μαζί καί οἱ ὀρθόδοξοι ποιμένες ἔχουν κοινὴ συνείδηση ποῖο εἶναι τό θεῖο θέλημα, πιστεύουν ὅτι ὅλες οἱ θρησκείες φρονοῦν τά ἴδια γιά τὴν ἱερότητα τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, γιά τὴν ἐλευθερία, τὴν ἀγάπη κλπ.

Ἐδῶ βέβαια οἱ ἐκπρόσωποι τῶν θρησκείων μᾶλλον ὑποκρίνονται γιατί ὅλοι τους γνωρίζουν π.χ. ὅτι τό Ἰσλάμ ἀπό τὴν ἴδια τὴ διδασκαλία του δέν λογαριάζει καθόλου τὴν ἀνθρώπινη ζωὴ ὅτι ἡ θέση τῶν γυναικῶν εἶναι παρόμοια μέ τῶν δούλων, καί ὅτι δέν τίθεται θέμα ἀγάπης καί ἐλευθερίας οὔτε στό Ἰσλάμ οὔτε στό Βουδισμό. Ἐπὶ πλεον οἱ Ὀρθόδοξοι γνωρίζουν ὅτι ὅλες αὐτές οἱ ἀξίες (;) εἶναι ἄνευ.. ἀξίας ἀφοῦ ἀπουσιάζει ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Πανανθρώπινες-διαθρησκειακές ἀξίες

Βέβαια ἡ Διακήρυξη τοῦ Ἀμαρουσίου διακρίνεται γιά τὴ γενικολογία της, ἀλλά ὅσοι τυχόν θέλουν... βαθύτερη ἀνάλυση θά τὴ βροῦν στήν εἰσήγηση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀλβανίας κ. Ἀναστασίου πού ἔκαμε στό διεθνές συνέδριο πού ὀργάνωσε ἡ Ακαδημία Ἀθηνῶν γιά τίς πανανθρώπινες ἀξίες (26-28 Μαΐου 2004). Ἡ εἰσήγηση αὐτὴ δημοσιευμένη στήν « Καθημερινή» (10 Ὀκτ. 2004) εἶναι μιὰ ξεκάθαρη ἀκύρωση τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ, ἀφοῦ, σύμφωνα μέ τὸν κ. Ἀναστάσιο, σέ ὅλες τίς θρησκείες (μιὰ θρησκεία εἶναι καί ἡ

Ἐκκλησία) λίγο-πολύ βρίσκεις τὰ πάντα. «Τά θρησκευόμενα» εἶπε «δέν κινούνται ὡς ἀνεξάρτητες ὀντότητες. Βρίσκονται σέ ἀλληλεπίδραση καί ἀλληλεξάρτηση μέ πολλούς ἄλλους παράγοντες: ἐθνικούς, πολιτικούς, πολιτιστικούς, κοινωνικούς, οικονομικούς. Ἐπηρεάζουν καί ἐπηρεάζονται...Ἡ σύγκλιση ἀπόψεων στίς περιοχές τῆς ἀπόλυτης ἀλήθειας καί τοῦ ὑπερβατικοῦ προσανατολισμοῦ πού καθορίζουν» τά θρησκευόμενα «εἶναι πολύ δύσκολη» (Σ.Σ. δηλαδή δέν ἀποκλείεται, ἀλλά ἔχει δυσκολίες). «Οἱ θρησκείες μάλιστα πού ἐπηρεάζουν συνολικά πάνω ἀπό τό ἥμισυ τοῦ πληθυσμοῦ τῆς γῆς (Χριστιανισμός καί Ἰσλάμ) καθῶς καί ὁ προγενέστερος τους Ἰουδαϊσμός εἶναι θρησκείες πού στηρίζονται σέ θεία ἀποκάλυψη. Οἱ θεμελιώδεις ἀξίες περί τοῦ ἀληθοῦς, τοῦ ἀγαθοῦ, τοῦ ἁγίου πού τίς διέπουν θεωροῦνται δεδομένες ἄνωθεν».

Ἔτσι κατά τόν κ. Ἀναστάσιο μαζί μέ τίς ποικίλες θρησκείες, καί ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δέχεται παντός εἶδους ἐπιδράσεις ἀπό τόν κόσμο. Μαζί μέ τόν Χριστιανισμό καί τό Ἰσλάμ καί ὁ Ἑβραϊσμός βασίζονται σέ θεία ἀποκάλυψη καί οἱ θεμελιώδεις ἀξίες ὅλων αὐτῶν θεωροῦνται ὅτι ἔχουν θεία προέλευση!

Ἁγιότητα, ἄσκηση καί κάθαρση σέ ὅλα τά θρησκευόμενα

Κάνει ἐπίσης λόγο ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλβανίας γιά τή «διαθρησκευτική προσπάθεια γιά τή συγκρότηση ἑνός ἡθικοῦ κώδικα μέ παγκόσμια ἐμβέλεια» πού περνάει μέσα ἀπό τίς προτάσεις «τοῦ Κοινοβουλίου τῶν Θρησκειῶν τοῦ Κόσμου» (1993), τήν «Οἰκουμενική Διακήρυξη μιᾶς Παγκόσμιας Ἠθικῆς» καί ἄλλες πρωτοβουλίες. Καί βρίσκει κοινές ἀξίες «τραβώντας ἀπό τά μαλλιά» τίς ποικίλες διδασκαλίες τῶν θρησκειῶν. Ἔτσι «καί στίς τρεῖς μονοθεϊστικές θρησκείες ἡ δικαιοσύνη θεωρεῖται βασικό χαρακτηριστικό τῶν ἀνθρώπων τοῦ Θεοῦ. Στήν ἔννοιά της συνυπάρχουν οἱ ἔννοιες τῆς ἐντιμότητος, τῆς θεοσεβείας, ἀκόμη καί τῆς ἁγιότητος». (Ἅγιοι Ραββῖνοι, μουφτῆδες καί χοτζάδες ;)

Σταδιακά πρὸς τό τέλος ὁ εἰσηγητής Ἀρχιεπίσκοπος ὀλισθαίνει ἀπό τήν Ἀξιολογία σέ ἀνοιχτό συγκρητισμό. «Κατά τήν ἀναζήτηση τῶν πανανθρώπινων ἀξιῶν» λέγει «οἱ θρησκείες ἐπισημαίνουν τό ὑπαρκτικό βάθος πού ἔχει ἡ ἡθική συμπεριφορά τοῦ ἀνθρώπου. Ἐπιμένουν ὅτι ἡ λύση τοῦ προβλήματος τοῦ κακοῦ δέν περιορίζεται στη βελτίωση μιᾶς κοινωνικῆς ἐπιφάνειας, ἀλλά ὅτι θά πρέπει νά ἀντιμετωπισθεῖ τό βαθύτερο στρώμα του, ὁ ἀβυσσαλέος ἀνθρώπινος ἐγωϊσμός. Καί προσφέρουν ἔμπνευση καί δύναμη γιά τήν ὑπέρβασή του...Ἰπενδυμίζουν ὅτι τό μέσον γιά τήν πνευματική ἰσορροπία τοῦ ἀνθρώπου...εἶναι...ἡ ὑποταγή τῆς ἀτομικῆς ἐπιθυμίας, ἡ ἀπάρνηση, ἡ ἄσκηση, ἡ κάθαρση τοῦ ἐγῶ, ἡ ἀναζήτηση καί ἡ βίωση τοῦ ἁγίου».

Ἄραγε κι ἐδῶ μήπως ἔχουμε νά κάνουμε μέ ἀπλά «ἀνθρωπιστικά θέματα», χωρίς δογματικό περιεχόμενο; Ὁχι! Ἐδῶ πολύ-πολύ καθαρά ὁ ἅγιος Ἀλβανίας μᾶς λέγει ὅτι ὅ λ ε ς οἱ θρησκείες παρέχουν αὐτογνωσία, ἔμπνευση καί δύναμη γιά νά ξεπεράσουμε τά πάθη μας μέ τήν ἄσκηση τήν κάθαρση καί νά πετύχουμε τήν ἁγιότητα!

Συνεισφορά τών θρησκειών στην Αλήθεια τό κάλλος καί τή χάρη καθώς καί...μεταφυτεύσεις ιδεών!

Μά θά πεί κάποιος, μπορεί νά όμιλεῖ ό κ. Αναστάσιος για κάθαρση αλλά πουθενά δέν δίγει τήν όρθόδοξο αλήθεια, δέν τήν ισοπεδώνει μέ άλλες πίστεις. Μοιάζει νά έχει δίκαιο ό τυχών ενιστάμενος γιατί δέν κατεβήκαμε ακόμη στόν... πάτο τοῦ πηγαδιού. Άς κατέβουμε λοιπόν! « Η συνεισφορά τών θρησκειών εἶναι σημαντική καί για τίς δέσμες τών αξιῶν πού σχετίζονται μέ τήν αλήθεια πού νοηματοδοτεῖ τή ζωή, καί τό κάλλος πού χαρίζει σ' αὐτή λάμψη καί χάρη. **Κάθ' εὐδ' θρησκεία** (όλες οἱ ὑπογραμμίσεις εἶναι δικές μας Σ.Σ.) έχει συμβάλει μέ τόν δικό της τρόπο στήν ἀναζήτηση τῆς αλήθειας καί τήν ἀνάδειξη διαφόρων πλευρῶν τῆς αξίας τοῦ κάλλους». Ἔτσι λοιπόν, ἄνθρωποι, διαλέξτε ἀπό τό κυτίο συνεισφορῶν τών θρησκειῶν ὅ, τι σχετίζεται μέ τήν αλήθεια πού δίνει νόημα στη ζωή, ὅ, τι προσφέρει κάλλος, λάμψη καί χάρη. Ὅλες προσφέρουν αλήθεια καί όμορφιά.

Πάρτετε επίσης μέσα ἀπό τό διαθρησκευτικό διάλογο νέες ιδέες καί ἀρχές ἀπό άλλες θρησκείες καί μεταφυτεύσατέ τις στόν πολιτισμό σας, ὅπως μᾶς διδάσκει, ὡς μή ὤφειλε, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλβανίας: « Ὁ διαθρησκευτικός διάλογος καί κυρίως ὁ «διάλογος ζωῆς» μεταξύ ἀνθρώπων διαφόρων πεποιθήσεων μποροῦν νά βοηθήσουν στή μεταφύτευση νέων ιδεῶν καί ἀρχῶν ἀπό τόν ἕνα πολιτισμό στον ἄλλον».

Τό πρόβλημα εἶναι ἂν μποροῦμε στό περιβάλλον τοῦ ἑλληνορθόδοξου πολιτισμοῦ νά μεταφυτεύσουμε ἀπό τό Ἰσλάμ τό σαρκόβορο ἰδεο-φυτό τοῦ ἱεροῦ πολέμου, τήν ἀναισθητική παπαρούνα τῆς Νιρβάνας ἀπό τό Βουδισμό, τά ἀγκαθωτά βᾶτα τοῦ ταλμουδικοῦ μίσους ἀπό τόν Ἑβραϊσμό.

Χρήσιμες για τούς οἰκουμενιστές ὑπομνήσεις - Οἱ πλήρεις κάλλους Ἅγιοι

Πέρα ὅμως ἀπό τίς ἀλληγορίες εἶναι ἀπαραίτητο οἱ Ὁρθόδοξοι διαρκῶς νά ὑπενθυμίζουμε σέ ὅσους ἐπιδιώκουν τήν ἀμβλυνση τών συνειδήσεών μας, σ' ὅλους τούς... ἀνοιχτόμυαλους ἐξωστρεφεῖς οἰκουμενιστές τά αὐτονόητα, δηλαδή ὅτι ἡ Ὁρθόδοξία, ὡς ἡ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀποκαλυφθεῖσα Ζωή καί κοινωνία μέ τόν ἐν Τριάδι Θεό διά τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι ὅπως κι Ἐκεῖνος πλήρης Χάριτος καί Ἀληθείας. Δέν ὑπάγεται στίς ψευδοθρησκείες οἱ ὁποῖες, ὅπως ἰσχυρίζεται ὁ κ. Αναστάσιος, « εἶναι ὀργανικά σύνολα, ἀναπτυσσόμενα καί ἐξελισσόμενα...δέχονται ἐπιδράσεις καί ἀπορροφοῦν νέες ιδέες...προσαρμύζονται μέ τό δικό τους τρόπο στίς καινούργιες προκλήσεις». Δέν δέχεται καμμιά κοινωνία μέ τήν πλάνη τών θρησκειῶν, δέν ἀποζητᾶ «δάνεια» ἀπό τό διάτρητο βαλάντιό τους για νά διδάξει ἡθός στους Ὁρθόδοξους διότι ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ ὑπερεπερίσσευσε ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Θά ἀποτελοῦσε βλασφημία καί ἀνοησία ἀφ' ἑνός καί ἀχαριστία ἀφ' ἑτέρου πρὸς τόν ἐνανθρωπήσαντα καί Σταυρωθέντα Ἰησοῦ ἡ ἀναζήτηση βοηθείας ἀπό τίς δαιμονικές θρησκείες. Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἀποπτύει κάθε ἀρχή ἰδέα καί ἀξία τών θρησκειῶν πού στή καλλίτερη περίπτωση εἶναι λειψή καί στή χειρότερη διστραμμένη καί καταστροφική για τό ἀνθρώπινο πρόσωπο

διότι ἡ Ἐκκλησία ἔχει στό θησαυροφυλάκιό της τά χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἐχει καί τούς Ἁγίους της οἱ ὁποῖοι ὄντες φορεῖς τῶν χαρισμάτων, ὄντως ἀναδεικνύουν τήν Ἀλήθεια τή Χάρη καί τό Κάλλος τοῦ «Ὡραίου κάλλει παρά τούς υἱούς τῶν ἀνθρώπων» Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ἀποδεικνύονται ἀπλανεῖς ὁδηγοί μας.